

27. navadna nedelja C

*Bog nam ni dal duha boječnosti,
temveč duha moči, ljubezni in razumnosti.
(2 Tim 1,7)*

Prvo berilo

Habakuk 1,2-3; 2,2-4

Doklej, Gospod, bom klical na pomoč in ne boš poslušal, vpil k tebi zaradi nasilja in ne boš pomagal? Zakaj mi daješ gledati zlo in opazuješ stisko? Pred menoj sta pustošenje in nasilje, zato vstaja pritožba in se vzdiguje spor.

Gospod mi je odgovóril in rekel: Zapiši videnje in vreži ga na plošče, da bo z lahkoto prebral, kdor ga bo bral. Kajti še je videnje za določen čas, bliža se svoji izpolnitvi in ne vara. Če odlaša, ga le čakaj, kajti zagotovo pride, ne bo zamudilo. Glej, če se kdo napihuje, njegova duša ne bo trdna sama v sebi, pravični pa bo v svoji veri živel.

Drugo berilo

2 Timóteju 1,6-8.13-14

Dragi Timótej, opominjam te, da znova razplameniš Božji milostni dar, ki je v tebi po polaganju mojih rok. Bog nam ni dal duha boječnosti, temveč duha moči, ljubezni in razumnosti. Nikar se torej ne sramuj pričevanja za našega Gospoda. Pa tudi mene, ki sem zaradi njega jetnik, se ne sramuj, ampak z menoj trpi za evangelij, oprt na Božjo moč. Za vodilo imej besede zdravega nauka, ki si ga slišal od mene, v veri in ljubezni do Kristusa Jezusa. S Svetim Duhom, ki prebiva v nas, varuj lepi zaklad, ki ti je bil zaupan.

Evangelij

Luka 17,5-10

Tisti čas so apostoli rekli Gospodu: "Pomnôži nam vero!" Gospod pa jim je dejal: "Če bi imeli vero kakor gorčično zrno, bi rekli tej murvi: 'Izruj se s koreninami vred in se presádi v morje,' in bi vam bila pokorna. Kdo izmed vas bo svojemu služabniku, ki orje ali pase, dejal, ko pride s polja: 'Pridi brž in sédi za mizo!' Mar mu ne bo rekel: 'Pripravi mi kaj za večerjo, prepaši se in mi strezi, dokler jem in pijem, nato boš ti jedel in pil.' Se mar

zahvaljuje služabniku, ker je naredil, kar mu je bilo ukazano? Tako tudi vi; ko naredite vse, kar vam je bilo ukazano, govorite: 'Nekoristni služabniki smo; naredili smo, kar smo bili dolžni narediti.'

V razmislek

"Sedaj, ko lahko vsak dan izbruhne tretja svetovna vojna, ker je naša zemlja tak kup bede, ponovno pridem v skušnjava, da bi obupal ob misli, da bede ne bo nikoli konec, da nimamo pred očmi cilja, temveč da se borimo samo za majhne, parcialne cilje. Dogajajo se samo čisto majhne spremembe, ljudje pa nimajo ciljev, ničesar ni, kar bi jih zanimalo, videti je samo še kaos."

Tako opisuje situacijo sveta petinsedemdesetletni filozof Jean Paul Sartre. Kaj mu lahko oporekamo? Nekaj drobcenih žarkov upanja ne more prikriti dejstva, da svet in človeštvo čaka črna prihodnost – prihodnost, ki se ne zdi rožnata in prijetna. Na mnogih področjih je človek že zdavnaj prekoračil mejo blaznosti. Vsak izmed nas pa je vpleten v ta kaos.

Sartre tukaj nagovori bistveno problematiko verujočih, ki izkušajo v nebo vpijoče krivice, vendar pa se zdi, da nebo molči, komolčarji uspevajo in jim gre večinoma boljše kot tistim, ki se trudijo ostati zvesti veri. Takšne izkušnje zagotovo vodijo do vprašanja zaupanja o prisotnosti in odnosu živega, ljubečega Boga.

Že v prvem berilu se prerok Habakuk pritožuje nad nerazumljivim odnosom Boga do sveta, ki je poln trpljenja. Kako lahko Bog gleda grdo ravnanje z ljudmi, nasilje, zatiranje in spore ter ničesar ne stori? Za tem pritoževanjem je vprašanje dvoma, če je Bog dejansko na strani preganjenih, trpečih in zatiranih! To berilo dejansko postavlja pod vprašaj našo lastno predstavo o Bogu – koliko navidezne "negativnosti", koliko navideznega Božjega molka lahko prenesemo? Ali sme Bog imeti temne, nam nerazumljive lastnosti? Ali je lahko izkušnja trpljenja del vere ali nujno vodi do ateizma?

Vprašanj glede temačnosti življenja, nepravičnosti in trpljenja ne moremo razrešiti na teoretično filozofskem nivoju. Ljudje, ki so ga izkusili v vsej bolečini, v vsej neprizanesljivosti in nerazumljivosti, vedó – odgovor nanj ne najdemo v ignoriranju, filozofiranju, svetohlinskem zanikanju tega, česar ne bi smelo biti in tudi ne v prenaženem odgovoru, temveč ga lahko le najdemo v globoki, boleči, potrpežljivi ponotranjenosti izkušnje trpljenja. Vendar ostaja odprt odgovor na vprašanje kdaj, kje in kako.

Tako lahko odgovorimo na Sartrejeve besede "Ie" z besedami stare judovske jutranje molitve: "Verjamem z brezpogojnim zaupanjem v prihod Mesije, in tudi če ne pride, ga kljub temu vsak dan pričakujem." S tem opisuje hebrejska beseda "vera" dinamiko in moč, ki prežema vse življenje, ki se izkaže vedno znova, celo v mučenju, preganjanju in katastrofah.

Da takšna vera ne pade iz neba, vidimo v prošnji učencem: "Pomnoži nam vero!" Jezusov odgovor na njihovo prošnjo se zdi odklonilen, v resnici pa jih opogumlja – že čisto majcena vera lahko premika gore! Ne čakajmo na pomnožitev vere od zunaj, temveč zaupajmo v moč lastne šibke vere! Podajmo se na pot iskanja izvora vere v naši lastni notranjosti!

Kar je opisano v nadaljevanju glede odnosa med gospodarjem in služabnikom, je prispodoba takratnega samoumevnega družbenega reda, ki nas skuša opozoriti na skušnjava, da bi degradirali našo vero in naš odnos do Boga na "posel". Ne gre se za to, da moramo pred Bogom zaslužiti nagrado. Kar moramo storiti, je preprosto opraviti nam ljudem zaupano nalogo, v zaupanju, da nam Bog ostaja zvest in nam ne dovoli pasti.

Tako bi lahko v nasprotju z vsem človeškim razumom in racionalnim razmišljanjem krepili drug drugega v tej veri in doprinesli polni upanja naš prispevek v obljubljeni dežel.

"Vera je ptica, ki poje, ko je še noč." (Rabindranath Tagore)